

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobkyně: **Z. Z.**
státní příslušnost Čínská lidová republika

zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Novákem
sídlem 738 01 Frýdek – Místek, Farní 19

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018 č. j. OAM-87/ZA-ZA11-K07-2016,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra České republiky **se zrušuje** a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 8 228 Kč k rukám advokáta Mgr. Ondřeje Nováka do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ondřeje Nováka **se určuje** částkou 4 114 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 1. 2. 2018 č. j. OAM-87/ZA-ZA11-K07-2016 žalované Ministerstvo vnitra České republiky rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za objasněno, že tvrzenými důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jsou její obavy ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života pro její příslušnost k náboženské menšině, konkrétně církve Boha Všemohoucího. Žalovaný na základě výpovědi žalobkyně a shromážděných informací ohledně dodržování lidských práv a svobod v zemi původu žalobkyně učinil závěr, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení ani neuvedla. Podle žalovaného nebyla žalobkyně v zemi původu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, proto jí podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu rovněž mezinárodní ochranu neudělil. Jelikož žalovaný nezjistil skutečnosti, že se v případě žalobkyně jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil jí ani azyl z humanitárních důvodů podle ust. § 14 zákona o azylu, a protože také nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy, neudělil jí doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
2. Žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala včasnou žalobu, ve které žalovanému vytýkala porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v jeho ustanoveních § 3, § 2 odst. 4, § 68 odst. 3 a § 50 odst. 3, 4. Zároveň vytýkala žalovanému porušení ust. § 12 zákona o azylu s tím, že splnila zákonné podmínky pro udělení azylu a ust. § 14a téhož zákona, neboť jí v případě návratu hrozí nebezpečí vážné újmy. Podle žalobkyně porušil žalovaný také článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, článek 3 Úmluvy proti mučení a článek 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobkyně odkázala na skutečnosti, které žalovanému uvedla, zejména při pohovorech konaných dne 25. 5. 2016 a 10. 11. 2016. Žalobkyně je křesťankou a hlásí se k církvi Q. S. (Církev Všemohoucího Boha). V lednu 2016 byla nucena vycestovat z Číny pro vážnou hrozbu ze zatčení, když v prosinci 2015 byla zatčena její spoluvěřící v bytě, který obývala a ve kterém měla osobní doklady, které policie zabavila. Z důvodu obav ze zatčení žila na různých místech města L. F. a problémy s policií začala mít poté, co se stala přibližně v roce 2006 věřící. Ve svém okolí se setkávala se zatýkáním souvěrců a její sestra byla jako vůdce skupiny aktivně pronásledována a nakonec i zatčena. Pro své náboženské vyznání byli její rodiče výrazně obtěžováni policií a její sestra se pro policejní zásahy musela vzdát zaměstnání. Žalobkyně se musela odstěhovat a rovněž

sama byla nucena opustit zaměstnání. Policií jí bylo vyhrožováno za účelem zjištění informací o její rodině, místě jejich pobytu apod. Jeden z policistů jí v rámci nátlaku na vydání informací o rodičích nabídl ochranu za to, že se stane jeho milenkou. V jejím blízkém okolí docházelo k zatýkání souvěrců velmi často, kdy někteří z nich byli ponižováni a mučeni. Ona sama takovou zkušenost neměla až do chvíle, kdy kázala víru v domácnosti jednoho z bratrů a jeho manželka ji následně udala policii. Byla odvedena na stanici, prohledána, svléknuta do naha a bylo jí dáno k podpisu prohlášení, že se vzdává své víry. Poté byla spoutána a přivázána nahá ke stromu. Tato skutečnost je pro ni, zejména pro násilné svlečení a spoutání, ponižující a velmi traumatizující, proto byla schopna za značeného psychického vypětí tuto skutečnost v rámci pohovoru uvést až poté, co byl pohovor z důvodu jejího špatného psychického stavu na 10 minut přerušen. Žalobkyně se obává návratu z důvodu hrozby zatčení pro svou víru. V důkazních materiálech o Čínské lidové republice je zcela jednoznačně uvedeno, že členové domácích nepovolených církví jsou pro svou víru pronásledováni, soustavně rušeni raziemi v místech setkání, zadržováni, ponižujícím způsobem vyslýcháni, následně rovněž v mnohých případech trestně stíháni a trestáni odnětím svobody, jsou mučeni a v některých případech mizí beze stopy. Členům těchto církví je zabavován náboženský materiál, ale i peníze a to bez opory v zákonu. Skutečnosti, které žalobkyně prožila a popsala v průběhu řízení, nepochybně spadají pod pojem pronásledování a odůvodněné obavy z pronásledování tak, jak jsou definovány v zákonu o azylu a ve kvalifikační směrnici. Pronásledování křesťanů probíhá v Číně masově ve všech částech země, v důsledku čehož je nemožné vnitřní přesídlení v rámci Číny. Skutečnost, že vnitřní přesídlení v rámci Číny není možné, je známa žalovanému z úřední činnosti, kdy v rámci řízení vedených žalovaným u čínských občanů skutkově i časově obdobných věcech byl udělen azyl. Pokud žalobkyni mezinárodní ochrana udělena nebyla, je zřejmé, že žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí skutkový stav, který je v rozporu se správním spisem a nemá v něm oporu a je rovněž v rozporu s provedeným dokazováním. Žalobkyně zároveň nesouhlasí i s neposkytnutím doplňkové ochrany, neboť v případě jejího návratu do země původu jí hrozí nebezpečí vážné újmy, konkrétně mučení a nelidské či ponižující zacházení či trestání. Žalobkyně dále namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nepochopitelné a neakceptovatelné kopírování částí odůvodnění, v důsledku čehož je nesrozumitelné, neboť z něj ani nevyplývá, na základě kterých konkrétních důkazů žalovaný dospěl k jednotlivým skutkovým zjištěním a z jakých důvodů. Dále žalobkyně namítala, že žalovaný odmítl hodnotit veškeré důkazy, které mu předložila v průběhu správního řízení. Poukázala na rozpornost tvrzení žalovaného o tom, že je seznámen se situací v Číně a že nepopírá problematičnost postoje čínské vlády k náboženským skupinám a na druhé straně v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdí, že žalobkyni v Číně nehrozí jakékoliv nebezpečí. Žalobkyně navrhla k důkazu jako jeden z relevantních materiálů pro vyhodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany zprávu Ministerstva zahraničních věcí ČR č.j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015 pojednávající o zatýkání i mizení osob navrátilivších se po neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území Číny. Podle žalobkyně žalovaný tento důkaz účelově pominul, aby jí nemusel udělit azyl či doplňkovou ochranu. Nesprávně aplikoval zásadu hospodárnosti řízení v tom, že nezajistil překlad navrhovaných důkazních materiálů, které žalobkyně doložila. Bez jakýchkoliv důvodů a v přímém rozporu s provedeným dokazováním uvádí žalovaný

v odůvodnění svého rozhodnutí, že žalobkyně je ekonomickým migrantem a nepodložená tvrzení o organizované skupině, organizované cestě do Brna apod. Závěrem své žaloby žalobkyně namítla nezákonný způsob seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a zcela nepřiléhavé použití citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Navrhovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018 č. j. OAM-87/ZA-ZA11-K07-2016 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).
5. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 29. 1. 2016. Dne 9. 2. 2016 v rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedla, že se hlásí k náboženskému přesvědčení církve Q. S.; politické přesvědčení nemá žádné. Do České republiky přicestovala dne 26. 1. 2016 letecky z Moskvy na letiště Praha – Ruzyně a to na cestovní pas a české vízum. Jako důvody své žádosti uvedla, že byla stíhána pro svou víru, čelila zatčení a žádné další důvody nemá. Dne 9. 2. 2016 byl s žalobkyní proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně při tomto pohovoru sdělila, že nemohla nadále pokračovat v běžném životě v zemi původu - Číně, jelikož věřit v Boha Všemohoucího znamená být tam pronásledován. V období měsíce října 2015 byl chycen vůdce náboženské skupiny jejich obce – okresku. Byli přitom zatčeni i jiní důležití lidé a její starší biologická sestra, která byla vůdkyní skupiny uvnitř jejich církve, byla také chycena. Hlásí se k církvi Q. S., do které vstoupila v listopadu 2006, přičemž její rodina se stala stoupence, této školy již v roce 2003. Nejen tato jejich škola, ale i ostatní jsou zakázány. Žalobkyně sama chycena nebyla, vždy unikla. Její rodiče byli policií obtěžováni, když otec měl ve společenství pozici šířitele víry a matka byla vůdkyní jisté skupiny. Jelikož je policie nenašla, hledali žalobkyni a její sestru, která byla kvůli tomu pronásledována a nucena vzdát se své práce. Policie ji chtěla za každou cenu přinutit poskytnout informace o jejich rodičích pod výhrůžkami, že již nebude moci pracovat. Žalobkyně se bála zatčení a uvěznění, neboť zprávy, které slyšela o uvězněných spoluvěřících byly velmi děsivé. Bála se, že ji policie sleduje a že bude chycena. Policista, který s ní mluvil během pracovní doby na recepci, kde pracovala, jí řekl, že chce, aby byla jeho milenkou a že se o ni postará. Jediným cílem policistů bylo, aby ji donutili poskytnout informace o rodičích. Když tehdy odešla z práce a odjížděla z hotelu na kole, viděla, že ji dva policisté z recepce sledují v autě. K této události došlo v červnu 2013 a od té doby se cítila v nebezpečí. Jednou šla navštívit nového bratra ve víře, přičemž doma u něj byla i žena, která na žalobkyni zavolala policii. Ta vtrhla do bytu a chytila ji. Odvedli ji a chtěli, aby jim podepsala dokument, ve kterém se navždy vzdává své víry. Prohledali ji a vzali ji veškeré peníze a požadovali, aby udala jejich vůdce a další spoluvěřící, které zná. Poté, kdy žalovaný při tomto pohovoru upozornil žalobkyni, že původně sdělila, že ji policie nikdy nechytí, žalobkyně odpověděla, že se jí o této události těžko mluví. Při této prohlídce jí

donutili se úplně vysvléci. V rámci tohoto prvního pohovoru žalobkyně sdělila, že začala uvažovat o opuštění Číny od října 2015. Bylo to v době, kdy spousta lidí byla chycena a nebezpečí bylo stále větší a pronásledování tvrdší. Vyřídila si sama pas a dne 7. 1. 2016 odevzdala potřebné dokumenty k vyřízení českého víza. Při pohovoru konaném dne 25. 5. 2016 žalobkyně uvedla, že se do České republiky rozhodla vycestovat proto, že vyřízení víza do této země bylo nejjednodušší. Oficiálním účelem žádosti o toto vízum byla turistika, neboť jiný důvod byl pro čínské úřady nepřijatelný. Na žádost o vízum, tedy uvedla nepravdivé údaje včetně své práce, což učinila proto, aby její žádost byla důvěryhodná a její zaměstnání tomu odpovídalo. Při třetím pohovoru konaném dne 10. 11. 2016 byla pak žalobkyně podrobněji dotazována ohledně církve Boha Všemohoucího, ke které se hlásí. Popsala, jak probíhala setkání spoluvěřících po domech a průběh těchto setkání. Ona sama vedla nové věřící a popsala opětovně situaci, která se odehrála před novým čínským rokem 2014, kdy vedla jednoho nového věřícího, který chtěl, aby si promluvila o víře s jeho manželkou. Ta na ni zavolala policisty, kteří ji zatkli, jeden z nich jí zavázal oči černým šátkem a vzal ji do nějaké místnosti. Provedli ji osobní prohlídku a nutili podepsat prohlášení, že už nebude v Boha věřit. Chtěli po ní, aby řekla, kolika lidem už kázala, kdo je jejich vedoucí a kdo má u sebe peníze na jejich shromáždění. Protože na tyto otázky neodpovídala, policista ji dvakrát uhodil do tváře a upadla na zem. Na zemi do ní kopal a neustále se vyptával, zda mu to poví nebo ne. Velmi se zlobil a ostatním dvěma policistům řekl, ať ji svléknou oblečení a ať se podívají, jestli nemá nějaké věci, které by jim tyto informace pomohly zjistit. Když zjistili, že u sebe nic nemá, násilím ji zvedli ze země a žalobkyně uviděla před sebou kameru. Velice se styděla a bolelo jí celé tělo a hlava. Byla pověšena na strom a jeden z policistů ji osahával. Druhý jí přinesl její oblečení a řekl jí, že když bude hodná a všechno poví, tak se může obléknout a jít. Když viděli, že nic neodpovídá, zapnuli nějakou věc, ze které šel kouř a nedalo se dýchat. Byla tam i jedna starší žena, která také visela a žalobkyně cítila, jakoby ji kopala, ale nebyla schopna se probrat ze mdlob. Když se žalobkyně probrala, podařilo se jí vyvléci z pout, ale nevěděla, co má dělat a obávala se, že pokud uteče a najdou ji, budou ji ještě více mučit, ale říkala si, že pokud tak neučiní, dopadne jako další její sestra, kterou po mučení hromadně znásilnili. Domů ji odvezl taxikář, na kterého jí poté dala peníze její sestra, jelikož žalobkyni peníze vzali policisté. K dalším dotazům žalobkyně uvedla, že zatčena byla pouze jednou a na postup policie si tehdy nestěžovala, neboť tyto státní složky spadají pod čínskou vládu a tedy k ničemu by to nebylo. Jejím jediným problémem byla víra, další problém v zemi původu neměla. Zmínila se o události, která se stala v říjnu 2015, kdy byli zatčeni vedoucí jejich malého okrsku a jejich shromáždění i člověk, který fungoval jako spojka. Zatčena byla i vedoucí, která měla stejnou funkci jako její sestra, takže měly obě obavy, že je také zatknou v této souvislosti. Přemýšlela tehdy nad přestěhováním se na jiné místo, ovšem v Číně není dovoleno nikde věřit. V případě návratu do vlasti se obává, že by se musela opětovně schovávat a skrývat, současný návrat by pro ni znamenal možná rovnou zatčení. Doba platnosti víza již vypršela, takže čínská vláda by tyto okolnosti pravděpodobně vyšetřovala. Vědí, že je křesťanka a dalším problémem je uplynutí doby platnosti víza, během které se nevrátila. Součástí správního spisu jsou žalobkyní předložené dokumenty v čínském a anglickém jazyce na podporu jejich tvrzení o pronásledování náboženských sekt v Číně. Žalobkyně dále doložila prostřednictvím právního zástupce zprávy vládních institucí a nevládních

neziskových organizací a navrhla jejich překlad z anglického a německého jazyka. K tomu právní zástupce žalobkyně dodal, že Čínská lidová republika v současné době není na seznamu bezpečných zemí původu a z dostupných zpráv je možno usoudit, že je naopak zemí, kde dochází k systematicky k porušování lidských práv včetně pronásledování náboženských skupin zahrnující i umísťování do detence a uvěznění pro vyznávání víry, fyzického násilí na zadržených ze strany orgánů veřejné moci a umísťování do převýchovných pracovních táborů, což je buď tolerováno, podněcováno nebo přímo prováděno ze strany státu. Ve správním spisu byly založeny také shromážděné zprávy o zemi původu žalobkyně a to:

- Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR nazvaná „Čína – Církev Boha Všemohoucího – historie, struktura a věrouka“ ze dne 23. 6. 2016,
- Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 ze dne 12. 1. 2017,
- Zpráva Freedom House ze dne 27. 1. 2016 nazvaná „Svoboda ve světě 2016 – Čína“,
- Výroční zpráva Amnesty International ze dne 24. 2. 2016,
- Výroční zpráva China Aid Association z března 2016 nazvaná „Pronásledování křesťanů a církví čínskou vládou“,
- Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 10. 8. 2016 o svobodě vyznání v Číně za rok 2015,
- Zpráva Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii v Číně za rok 2015 ze dne 21. 4. 2016.

6. Veškeré shora uvedené zprávy byly ve správním spise opatřeny překladem do čínského jazyka.
7. K informacím o zemi původu žalobkyně krajský soud poznamenává, že z obsahu správního spisu nezjistil zmiňovanou Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, na kterou bylo poukazováno v žalobě a která se má zmiňovat o zatýkání a mizení osob navrátilých se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny.
8. Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována, nebo trpěna původci pronásledování.
10. Podle článku 9 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu

pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (tzv. kvalifikační směrnice), aby bylo jednání považováno za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. A Ženevské úmluvy, musí být:

- a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv, zejména práv, od nichž se podle článku 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit nebo
 - b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému písm. a).
11. Podle odst. 2 téhož článku kvalifikační směrnice za pronásledování ve smyslu odst. 1 mohou být mimo jiné považována tato jednání:
- a) použití fyzického nebo psychického násilí, včetně sexuálního násilí;
 - b) právní, správní, policejní nebo soudní opatření, která jsou sama o sobě diskriminační nebo jsou prováděna diskriminačním způsobem;
 - c) nepřiměřené nebo diskriminační trestní stíhání nebo trestání;
 - d) odepření soudní ochrany, které vede k nepřiměřenému nebo diskriminačnímu trestu;
 - e) trestní stíhání nebo trest za odepření výkonu vojenské služby za konfliktu, jestliže by výkon vojenské služby zahrnoval zločiny nebo jednání spadající mezi důvody vyloučení uvedené v čl. 12 odst. 2;
 - f) jednání namířená proti osobám určitého pohlaví nebo proti dětem.
12. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
13. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje:
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
14. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí i z připojeného správního spisu vyplynulo, že žalobkyně jako zásadní a v podstatě jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla obavy z pronásledování z důvodu skutečnosti, že je příslušníkem náboženské skupiny zvané Q. S. – Církev Boha Všemohoucího. Žalovaný tuto skutečnost v odůvodnění svého rozhodnutí nijak nezpochybnil, když na straně 25

tohoto rozhodnutí uvedl, že „po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. jejím právním zástupcem, dospěl následně k závěru, že nelze zcela vyloučit, že výše jmenovaná je příslušníkem církve Všemohoucího Boha, neboť nejen jí doložené potvrzení ze dne 24. 5. 2016, ale i její výpovědi stran uvedené církve alespoň v zásadních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít“. Následně žalovaný uvedl, že s ohledem na tvrzenou příslušnost žalobkyně k církvi Všemohoucího Boha se seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Číně. Podle Informace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017 omezuje vláda „praktikování náboženství na pět oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznaných náboženských prostorách“. Informace dále uvádí, že vláda klasifikuje mnoho náboženských skupin, které nejsou pod její kontrolou, jako „kulty zla“. Dle Zprávy Freedom House Svoboda ve světě 2016 – Čína ze dne 27. 1. 2016 je svoboda vyznání ze strany oficiálně ateistické komunistické strany Číny přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, která řídí jejich činnost, dohlíží na duchovenstvo a upravuje teologii. Některé skupiny včetně určitých buddhistických a křesťanských sekt jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Mezi největší z nich patří duchovní hnutí F. k., jehož stoupenci byli i v roce 2015 nuceni čelit vazbě v zařízeních mimo zákonný systém za násilné obrácení se na víru nebo byli odsuzováni k dlouholetým trestům odnětí svobody. Postihováni byli i ti, kteří vystoupili na jejich obhajobu. Ostatní neregistrované skupiny včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se poklidně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromažďení jiných domácích církví jsou naopak přepadávána nebo vykazována ze svých shromaždišť. Výroční zpráva Amnesty International 2015/2016 – Čína ze dne 24. 2. 2016 uvádí, že svoboda vyznání v Číně byla i nadále systematicky potlačována. Vláda pokračovala ve své kampani demolice kostelů a strhávání křesťanských křížů v provincii Če-t'iang. Podle zpráv o lidských právech a demokracii za rok 2015 vydaných Ministerstvem zahraničních věcí Velké Británie ze dne 21. 4. 2016 docházelo v Číně i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Výroční zpráva China Aid Association za rok 2015 z března 2016 uvádí, že všechna vládní ministerstva zesílila v roce 2015 potlačování tzv. kultů a domácích církví, nejostřejší z těchto akcí byly zásahy proti křesťanství v provincii Če-t'iang. Zpráva rovněž uvádí, že domácí církve byly přísně sledovány a donucovány k připojení se k oficiální církvi. Dle Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o Svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10. 8. 2016 Ústava Číny stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje „normální“. Ve zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestům odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním náboženských praktik. Podle Zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie – Čína: Křesťané z března 2016 se čínské úřady snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Povinnost registrovat se u příslušných

státních orgánů mají všechny náboženské skupiny. Protestantské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k Vatikánu, nemají možnost registrovat se jako právnické osoby. Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání jiných „domácích církví“ jsou rozháněna nebo jsou jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Z těchto citovaných zpráv o zemi původu žalobce žalovaný následně učinil tento závěr: „po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. jejím právním zástupcem a jejich porovnání s výše uvedenými informacemi o situaci členů náboženských menšin v Číně správní orgán dále konstatuje, že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek“. Jinými slovy, žalovaný z citovaných shromážděných zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně má za prokázáno, že v Čínské lidové republice je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že v této zemi existuje pronásledování z náboženských důvodů. S tímto dílčím závěrem žalovaného krajský soud zcela souhlasí.

15. Krajský soud však nemůže souhlasit s dalším závěrem žalovaného, a sice že „pokud jde o individuální tvrzené pronásledování žalobkyně z důvodu náboženského vyznání nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti jmenované o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal“. Podle žalovaného žalobkyně nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek rozhodně dlouhodobě pronásledována ve smyslu zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena její základní lidská práva. Pokud jde o jediné zadržení žalobkyně, ke kterému podle ní mělo dojít v prosinci 2013, žalovaný poukázal na to, že k tomuto incidentu došlo více jak dva roky před odjezdem žalobkyně z vlasti a podáním žádosti o mezinárodní ochranu v ČR a podle žalovaného „nelze zde shledat konkrétní příčinnou souvislost těchto kroků“. Podle žalovaného jednání policistů vůči žalobkyni překročilo akceptovatelnou míru a šlo zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany a jednalo se o jediný konkrétní incident, kterému žalobkyně v zemi svého původu čelila, a který svou opakovaností rozhodně nedosáhl úrovně porušení jejích základních lidských práv tak, jak to vyžaduje zákon o azylu pro naplnění definice relevantního pronásledování. Žalovaný dále vyslovil „pochybnost ohledně popisu průběhu samotného incidentu, kdy měla být žalobkyně policisty svléknuta do naha a přivázána ke stromu na dvoře blíže neurčeného útvaru“. Podle žalovaného žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně, aby následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořil údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla. Žalobkyně podle žalovaného tedy nebyla pronásledována ve smyslu zákona o azylu a neuvedla ani žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se tak stane v případě jejího návratu do vlasti. Tento dílčí závěr dle názoru krajského soudu je ničím nepodložený a je v příkrém rozporu s tvrzením žalobkyně, které v průběhu řízení nebylo vyvráceno, a sice že je křesťankou, konkrétně členkou církve Q. S. Žalobkyně tedy měla důvodné obavy plynoucí z pronásledování z důvodu příslušnosti k této náboženské skupině, pro kterou by mohla být v Číně kdykoliv policejními orgány zatčena. Skutečnost, že byla policií zadržena před novým čínským rokem 2014 a podrobena mučení a ponižujícímu zacházení, je dle názoru soudu dostatečná pro její obavy z pronásledování v případě nuceného návratu do země původu. Žalovaný

v odůvodnění svého rozhodnutí přitom uvedl pochybnost ohledně popisu „průběhu samotného incidentu“, na druhé straně uvádí, že žalobkyní uváděný průběh této události „nijak nevěrohodně nepůsobí“ (viz strana 26 a 27 napadeného rozhodnutí). Nelze proto jednoznačně tvrdit, že v případě žalobkyně nebyly shledány důvody pro její obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu a článku 9 kvalifikační směrnice. V této souvislosti je pro krajský soud nepřezkoumatelné tvrzení žalovaného, že v případě žalobkyně neshledal závažné porušení jejich lidských práv z důvodu náboženské příslušnosti ani v minulosti a ani do budoucnosti. Odkaz žalovaného ohledně tohoto tvrzení na soudní judikaturu uvedený na straně 28 napadeného rozhodnutí je pak zcela nepřiléhavý.

16. Za zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí i v té části, v níž žalovaný odkazuje na možnost žalobkyně řešit svou situaci využitím vnitřního přesídlení v rámci Číny. Žádná z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně totiž neuvádí to, že v některé části Čínské lidové republiky nedocházelo k náboženskému pronásledování; naopak tyto informace dokladují, že k tomuto pronásledování dochází na celém území.
17. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobkyni podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, zejména s tím, zda žalobkyni hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, se žalovaný vypořádal tak, že doslovně opsal odůvodnění týkající se neudělení azylu podle § 12 písm. b) téhož zákona. I v této části hodnotí krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí jako nepřezkoumatelné ze stejných důvodů, jak bylo uvedeno výše.
18. Žalovaný mimo jiné v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně přicestovala do České republiky zcela zjevně v rámci organizované skupiny dalších svých spoluobčanů, údajných souvěrců, které však nikdy dříve neznala a to na základě víza získaného stejně jako v případě jejich souvěrců za pomoci uvedení řady nepravdivých skutečností a doložení více méně padělaných, resp. objektivně nepravdivých dokumentů na zastupitelském úřadu ČR v Pekingu. Dále žalovaný uvedl, že nemá pochybnosti o tom, že příjezd žalobkyně i ostatních jejich údajných souvěrců byl zcela jistě pečlivě organizovaným ze strany třetích osob, které za úplatu zajistily, jak vydání víz pro tuto konkrétní skupinu osob za pomoci nepravdivých informací a pozměněných dokumentů, tak hromadný příjezd konkrétních osob do ČR a následně i jejich cestu k podání žádosti o mezinárodní ochranu v Zastávce u Brna. Důvody k odjezdu žalobkyně byly podle žalovaného zcela jiné a její motivy svědčí spíše o ekonomických zájmech, než o útěku před údajnou náboženskou persekucí. Z obsahu správního spisu však nevyplynul jediný důkaz na podporu těchto závěrů. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že tento závěr žalovaný prezentoval v odůvodnění dalších žalobou obdobných napadených rozhodnutí, přičemž ani z jednoho rozhodnutí nevyplynulo, kdo konkrétně příjezd žadatelů o mezinárodní ochranu z Číny organizoval, jaký k tomu měl důvod, resp. co bylo záměrem této organizované akce. Nutno dodat, že i kdyby tato organizovanost byla prokázána, rozhodně by sama o sobě nemohla být důvodem pro neudělení azylu či doplňkové ochrany.

19. V souvislosti s neudělením doplňkové ochrany žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že považuje obavu žalobkyně ze zatčení čínskými státními orgány z důvodu její žádosti o azyl za nepodloženou a čistě hypotetickou spekulaci a domněnku, neboť žalobkyně nad rámec obecného tvrzení neuvedla a nepředložila během správního řízení žádné relevantní skutečnosti, které by jí tvrzené nebezpečí činilo reálným a které by pro ni bylo dostatečným důvodem domnívat se, že jí může s významnou pravděpodobností postihnout. Žalobkyně neuvedla ani žádné konkrétní právní předpisy či omezení, které by se na ni měly vztahovat v souvislosti s dalším pobytem nad rámec platnosti turistického víza. K tomu žalovaný poukázal na „neexistenci důkazu o systematickém týrání včetně zadržování a špatného zacházení neúspěšných žadatelů o azyl, kteří se vracejí do Číny“. K této části odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí musí krajský soud konstatovat, že k posouzení otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což bylo jeho povinností a dopustil se tak další vady řízení. Právním zástupcem navrhovaný důkaz zprávou Ministerstva zahraničních věcí č. j. 98863/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, pojednávající o zatýkání a mizení osob navrátilších se po neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu na území Číny žalovaný odmítl provést z důvodu „její zastaralosti“, neboť podle jeho názoru je datována z období, kdy žalobkyně ještě ani neopustila zemi svého původu. Nicméně, jak již bylo uvedeno výše, žádnou jinou zprávu si v tomto směru žalovaný nevyžádal.
20. Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení tímto rozsudkem bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a), b) s.ř.s. zrušil a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Bude na žalovaném, aby si opatřil doplňující informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně a v novém rozhodnutí srozumitelně a dostatečně odůvodnil neudělení či udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu a doplňkové ochrany podle ust. § 14 odst. 1, 2 téhož zákona.
21. V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. zavázal soud žalovaného k zaplacení nákladů řízení žalobkyni ve výši 8 228 Kč, které představují náklady právního zastoupení žalobkyně advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč, tj. 6 800 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění. S připočtením 21 % DPH, tj. 1 428 Kč, činí celkem tyto náklady 8 228 Kč.
22. Ustanovenému právnímu zástupci žalobkyně byla přiznána odměna za zastupování žalobkyně v rozsahu jednoho úkonu právní služby za 3 100 Kč a jednoho režijního paušálu za 300 Kč, tj. 3 400 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění. S připočtením 21 % DPH, tj. 714 Kč, činí celkem odměna za právní zastoupení žalobkyně 4 114 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 19. srpna 2019

JUDr. Petr Indráček
samosoudce